

# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 24. Den 15. Septbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

## Jødernes Indsamling. -- Jerusalems Gjenopførelse.

Tale af Eldste Orson Pratt, holdt i Salt Lake City den 26de  
Marts 1871.

(Fortsat fra Side 360.)

(Fra „Deseret News.”)

Et endnu kraftigere Vidnesbyrd om den Kraft, som skal aabenbares ved Jødernes Indsamling, kan findes i Esaiæ 11te Kap. „Og han skal opløste et Banner for Hedningerne og sante Israels Fordrebne og samle de Udsprede af Juda fra de fire Jordens Hjørner.”

Her har man et bestemt Vidnesbyrd om, at de to Israels Riger — Israels Fordrebne, det er de ti Stammer, som bortførtes 720 Aar før Kristus, og de Udsprede af Juda, som ere spredte blandt alle Nationer — atter skulle samles. Men før han samler dem, vil han opløste et Banner i de sidste Dage, hovedsagelig for at bevirke deres Indsamling.

Atter siger Profeten: „Og Herren skal sætte Egypti Havs Odde i Band.” Paa hvad Maade? Han skal „bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir

(med sin Kraft), og han skal slaae den i syv Bække og lade dem gaae der igjennem tørstøede. Og der skal være en bannet Veir for de Dverblevne af hans Folk, som skal blive tilovers af Assyrien, ligesom det var for Israel den Dag, han drog op af Egypti Land.”

Det var ikke en aandelig Udfrielse i Mose Dage, men en bogstavelig; Herren slog Egypti Havs Odde dengang og førte sit Folk tørstøede paa den banebete Veir gennem Dybet, hvor Vandet stod som Mure paa begge Sider. Ligesaa skal han i de sidste Dage ikke blot slaae Egypti Odde i Band, men han skal slaae Floden i de syv Strømme og lade Folket gaae tørstøet igjennem. Saaledes lyder Profeternes Vidnesbyrd om de Begivenheder, som skulle finde Sted, naar Hedningernes Tider ere fuldkommede.

Hvad dette Banner angaaer, har Herren aldrig lovet at ville opløste det før den Tid, da Israel skal indsamles. Men hvor skal det opløstes? Paa hvilken Plet af Jorden skal denne store Gjerning begynde? Han maa paabegynde den blandt Hedningerne, efter hvad Gsaia's siger i sit 49de Kapitel: et Banner skal opreises blandt Hedningerne, og om dette skulle Folkene stoffes. Grindre, dette er Noget, som skal finde Sted blandt Hedningerne og ikke blandt Isæerne i Palæstina. „Seg vil opløste min Haand til Hedningerne og opløste mit Banner for Folkene.“

Læg nu Mærke til hvad som paafølger, naar dette Banner er bleven opreist iblandt Hedningerne: „De skulle føre dine Søner frem i deres Arme og dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene;“ det vil sige, de, der annamme dette Banner eller troe paa denne Herrens Gjerning og stoffes om hans Banner, „skulle føre dine Søner frem i deres Arme og dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene.“ Skal Jordens Konger bidrage Noget til at fremme denne Gjerning? Ja, thi Profeten siger: „Og Konger skulle være dine Fosterfædre og deres Fyrsinder skulle være dine Ammer, og de skulle bøie sig til Jorden paa Ansigtet for Dig og oplikke dine Fødders Støv.“

Israel skal blive æret — Herren vil, at endog Hedningernes Konger, Herrer, Adelsmænd og Mægtige skulle stikke Støvet af Israels Fødder, thi han agter at gjøre Israel til Hoved for alle Nationer og ikke Galen.

Endnu tydeligere er Stedet, hvor dette Banner skal opløstes, betegnet i Gsaia's 18de Kapitel, hvor der siges: „Vee det Land, som er under Bingers Stygge paa hin Side af Morlands Floden.“ I det 3die Vers siger Profeten, efter at have bestrøvet de Straffedomme, som skulle

ramme det Land hinsides Morlands Floder, fra Palæstina at regne — et Land, der har Udseende af Binger liig Nord- og Sydamerika: „Alle I Indbyggere paa Jorderige og I, som boe paa Jorden! I skulle see det, naar man opløster Banneret paa Bjergene, og I skulle høre, naar man blæser i Trompeten,“ — høre Noget, som Herren ansaae for at være af Bigtighed for alle Nationer paa Jorden. Det skulde ikke høres af blot een Nation — det var ikke en Gjerning at udføres blot i een Nation som i Ægypten fordom, men alle I, som boe paa Jorden, skulle see, naar Banneret bliver opreist paa Bjergene, og I skulle høre, naar Trompeten lyder.

Et Banner er Noget, hvorom Folk samle sig, ligesom I, mine Troesfæller, have samlet Eder til disse Bjerge fra de forskellige Riger i Europa, fra Australien, Afrika, Hindustan og andre Parter af Verden. Her er Banneret bleven opreist; Engelen er kommen; Inspirationsens Røst lyder paany; Guds Kirke er atter oprettet, Zion opbygges paa Jorden; Hedningernes Tider ere snart fuldkommede, og naar den Dag oprinder, vil Gud opfordre alle Jordens Beboere til at see! og forstaae hvad han udfører i disse Bjerge. Han har samlet et Folk her, som kaldes hans Kirke og Rige, og det skal aldrig tilintetgjøres, men bestaae evindeligen.

Dette stemmer ogsaa fuldkommen overeens med Profeten Daniels Vidnesbyrd. I det 2det Kapitel underrettes vi om, at Nebukadnezar havde en Drøm, hvori Verdens Rigers Tilstand i de sidste Dage aabenbaredes ham. Daniel fremtraadte før Kongen og sagde: „Du, Konge, saae og see, der var et stort Billede og Skindet deraf var herligt for Dig og dets Anseelse var forfærdeligt. Det samme Billedes Hoved var af Guld,

dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber, dets Been var af Jern og dets Fodder vare en Deel af Jern og en Deel af Leer. Og Du saae, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket stete ikke med Hænder, og den slog til Billedets Fodder, som vare af Jern og Leer, og knuste dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knust tilfammen og vare ligesom Avner paa en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden."

Bjerget, som Daniel her omtaler, er Stedet, hvor Banneret skal opløstes; det er ogsaa Stedet, hvorfra Proklamationen skal udgaae til alle Jordens Beboere med Opfordring til Alle at see den Steen, der løkres uden Menneſſehaand, og som tilsidst skulde fylde hele Jorden, medens det store Billede, der repræsenterede alle menneſſelige Regjeringsformer, skulde henveires som Avner paa en Lo om Sommeren.

Er der nogen Statsmand blandt de Fremmede tilstede i vor Forsamling idag, som ønsker at kjende Nationernes, Riger- nes og Regjeriſngernes Fremtidssjæbne? Læs blot Profetierne; der vil man finde, hvorledes det skal gaae alle Regjeriſng, grundede ved menneſſelig Wiisdom — de skulle være som Avner paa en Lo, Vinden skal føre dem væk og intet Sted findes for dem fra Hovedet af Guld til Fodderne af Jern og Leer. Og hvad skal indtage deres Plads? En Steen, afhuggen af Bjerget uden Hænder — lille i Begyndelsen, ubetydelig i de verdslige Rigers Dine, men den vil voxte fra Dag til Dag og tilsidst fylde den ganſte Jord og blive bestaaende evindeligt.

"Og i de Kongers Dage skal Himlens Gud oprette et Rige, som skal be-

staae evindeligt, og det Rige skal ikke overlades til noget andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen."

Det Rige, som blev oprettet for 1800 Aar siden af Jesus og hans Apostler, blev ødelagt og udryddet af Jorden, overeensstemmende med Daniels og Johannes den Aabenbarers Forudsigelser. Disse Mænd sagde, at denne Verdens Magter skulde føre Krig med Guds Rige og overvinde det. Det er bogstaveligt bleven opfyldt. Guds Rige med dets inspirerede Profeter og Apostler blev udryddet af Jorden; ligeledes Præstedømmet med alle dets Gaver og Kræfter, og i Stedet derfor indførtes ved menneſſelig Wiisdom Troesbekendelser, Religionssystemer og Regjeringsformer; men det Guds Rige, der skal oprettes i de sidste Dage, skal ikke fordærves, men bestaae evindeligen. Det skulde ikke overgives til noget andet Folk, det vil sige, det skulde aldrig gaae over i andre Hænder, men naar det engang var oprettet, skulde det vedblive at eksistere til evig Tid, medens denne Verdens Riger skulde forsvinde som et Nattesyn.

Nu begynde vi at forstaae den sidste Part af vor Text. Israæl skal ikke blot frelses, men det hedder „rydder Herrens Bei, gjører vor Guds banebe Bei ret paa den flette Mark.“ Hvad skal man med en banet Bei i Orkenen?\*) Vi have allerede læst om en banet Bei gennem det røde Hav og gennem de syv Strømme af Ægyptiens Flod, hvilken skal optasties ligesom i gamle Dage; men hvad skal man med en banet Bei gennem Orkenen? Herrens Forløste skulle vandre paa den. Hvilke Herrens Forløste? De, som ere forløste fra alle Nationer paa Jorden

\*) Den engelske Bibel, hvorfra Taleren har taget sin Text, siger: „Rydder Herrens Bei, gjører en lige Bei i Orkenen for vor Gud.“

ved Evangeliets Forkyndelse; de, som lytte til Engelen's Budskab fra Himlen; de, som have reist med Ozer, Muuldyr, Heste, Haandkarrer og Trillebøer for at arbejde sig herop til Bjergene, hvor de kunde lægge Grundvolben til Guds Rige midt i Orkenen. De behøve en banet Bei hertil, for at Resten af de Forkløste, som herefter ville komme i Titusindvis, kunne komme hurtigere hertil. Dette minder mig om et andet Skriftsted af Esaias, nemlig hans 62, 10. „Banner, baner den banede Bei, kaster Stene deraf, opløfter et Banner for Folkene, thi Herren lader sig høre til Jordens Under, siger Zions Datter. See, din Salighed kommer; see, hans Kon er med ham og hans Gjerning er for ham. Og de skulle kalde ham et helligt Folk, Herrens Gjenløste, og Dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt.“

Hvilket besynderligt Arbejde i de sidste Dage! En banet Bei at anlægges, og Stenene kastes tilside! Da I, mine Brødre, som sidde her for mig, arbejdede ude i Klippebjergene i en Længde af 2 a 300 Mil, som Opfyldelse af denne Profeti, sprængte I saa Klipperne og rullede Stenene tilside?

Endnu en Ting vil jeg nævne i Forbindelse hermed, nemlig: „Gaaer igjennem, gaaer igjennem Portene, rydder Folkets Bei osv.“ Jeg har ingen Tvivl om, at Profeten Esaias jo saae Anlægget af denne Kæmpe-Ternbane i et Syn — han maa have seet det, ellers kunde han ikke saa omstændeligt have forudsagt det. Han maa ogsaa have seet disse Tog fare over dette store Kontinent, hvorledes de syntes at blive opslugte af Huler i Bjergene og saa efter nogle Dieblikkes Forløb see dem komme ud paa den anden Side. Han kaldte dem ikke Tunneller dengang som vi nu, men sagde: „gaaer igjennem Portene.“

For at vise, hvor hurtig Folket skulde komme paa denne banede Bei i de sidste Dage, vil jeg anføre Esaiæ 5, 26. „Og see, han skal opløste et Banner for Hedningerne, som komme langt fra, og han skal hvile efter dem fra Jordens Under, og see, de skulle komme hasteligen og let.“ Ikke med Haandkarrere eller Ozer, som Tilfældet var i mange Aar, men de skulle komme fra Jordens Under hasteligen. Han siger her igjen, at et Banner skal opløstes for Hedningerne. Alle disse Profetier dreie sig om eet Punkt, nemlig et Banner skal opløstes, en Proklamation skal lyde, en banet Bei skal anlægges og Folk skulle komme farende med stor Hast for at udføre Jehovahs Hensigter i de sidste Dage.

„Han skal opløste et Banner for Hedningerne, som komme langt fra.“ Hvor var Esaias, da han udtalte denne Profeti? I Palæstina. Kan man gaae meget længere fra Palæstina og opløste et Banner end til disse Bjerge, troe I? Det skulde ikke opreises i Palæstina, hvor Profeten stod og talte, men han saae langt hen i det Fjerne Guds Gjerning blive udført i de sidste Dage. Det skulde heller ikke opløstes for een Nation alene, men for alle Hedningernes Nationer — det var et altomfattende Værk, der vedrører „alle de, der boe paa Jorden.“ Og naar dette Værk skulde gennemføres, skulde en banet Bei lægges over Orkenen og hvorfor? Fordi, siger Profeten, at Herrens Herlighed skulde aabenbares og alt Kjøb skulde see det tillige. Dette har intet Hensyn til Christi første Komme, men til hans anden store og herlige Tilkommelse, naar han skal aabenbares i Kraft og Herlighed, naar Bjergene og Høiene skulle jebnes og det Knudrede blive som en slet Mark. Stedetfor at sees af nogle Faa, som i gamle Dage, skal Guds Herlighed ved denne Leilighed

sees af alt Rjod, thi hvert Die skal see ham, naar han kommer i sin Herlighed | og Magt for at regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Amen.

## De Helliges Indsamling.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortfat fra Side 365.)

Bed at leve saaledes adspredte ere de Hellige og især deres Afkom mere eller mindre udsat for de onde Indflydelse, som herske i Babylon, medens de kun have liden Leilighed til at virke for Guds Riges Opbyggelse eller at berede sig for Jesu Christi Fredsregjering paa Jorden, eller at fremme Sandhed og Retfærdighed, saa Guds Villie kan stee paa Jorden som den steer i Himlen.

Men lad Indsamlingens Aand komme til sin Ret, saa skal man snart see dens vidunderlige Nytte og Betsignelse. Hvis alle de Sidste Dages Hellige vare adspredte overalt paa Kloden, vilde deres Indflydelse saagodtsom slet ikke spores; men see deres Indflydelse, naar de ere samlede i Utah. Selv de Forenede Staters Congress tager dem under dyb Betragtning; de ere tidt og ofte Gjenstand for vidtloftig Drostelse i vor Tids ledende Dagblade og Skrifter; Statsmænd, Lærde og andre fremragende Mænd finde det nødvendigt at gjøre en Reise til Salt Lake for at „see Mormonerne i deres Hjem“ og om mulig udgrunde den hemmelige Driwfsjær til deres Magt, Enighed og Udvikling baade i religiøs og politisk Henseende, og det hænder ikke saa sjelden, at Nogle af dem, „der gif for at spotte dem, blive for at bede.“ Andre, som i deres Hjerters Oprigtighed have opponeret mod dem, finde, at deres Fordomme veires hen og erkjende frimo-

digt, at Mormonerne staae paa et langt høiere Kulturtrin, end de forhen troede, og at der er noget Stort og Edelt ved dem, som de ikke selv kunne gjøre sig Rede for.

Lad ti Tusinde europæiske Hellige, der nu ere spredte enkeltvis eller snevevis over Hundreder af Byer og Landsbyer, blive samlede i Zion, hvilken Forsjæl vilde ikke sieblikkelig spores i deres Indflydelse, Kraft og Styrke! Ti Tusinde Hellige, som nu ere spredte over Europa, vilde udgjøre en ganske respektabel Kommune, hvis de vare samlede paa eet Sted som i Utah. De vilde kunne indføre en Samfundorden, der var langt bedre end hvad man finder i Babylon, netop paa Grund af, at de i Gjennemsnit ere Mænd og Kvinder af større Moralitet og vilde organisere sig efter Evangeliets og Guds Lovs Forskrift. Børnene i et saadant Samfund vilde selvfølgelig være langt mindre fordærvede end de, der opvoxe i Babylon. Et saadant Folk kunde voge i Reenhed, Kydsfthed, Retfærdighed og hellige sig til Herren, opbygge hans Rige og fremme hans Villie paa Jorden langt bedre, end medens de levede adspredte i Babylon blandt de Ugubelige.

I Adspredelsen ere de Hellige en forsvindende Minoritet, men naar de blive samlede paa eet Sted, udgjøre de Majoriteten, og Majoriteten er den styrende allevegne. Det er en herlig Ting,

at Majoriteten af et Folk er for at tjene Herren og fremme Sandhed og Ret, og dette er et af Hovedsiemebene med Indsamlingen og mangfoldige andre Goder ere Resultatet deraf, medens de vantroe Nationer overlades til deres Ugudelighed og Fordærvelse, indtil de ere modne for Guds Dom.

Mange af de Hellige ville maaste sige: Ja, vi vide, at Indsamlingen er et herligt Princip og af uberegneligt Gavn for Guds Børn, men hvorledes skulle vi som Individuer nyde Godt deraf? Dette er et individuelt Spørgsmaal, som kræver særskilte Svar. Men vi ville her kun gjøre nogle Bemærkninger i Almindelighed.

For det Første udkræves der en fast Beslutning at ville udvandre ved første Leilighed, som tilbyder sig. For det Andet bør man lægge Sagen i Herrens Haand og med Tro og Tillid bede ham at hjælpe sig i sine Bestræbelser for at tilveiebringe Midler; man bør aldrig tabe denne Tanke affigte eller forsomme at lægge om end nok saa lidt tilside i denne Hensigt. Om en Sidste Dages Hellig har Slægtninge eller Venner i Utah, kan han ikke bebreides for at ansøge dem om Understøttelse eller Laan, med den

Beslutning at ville ærligt tilbagebetale naar Omstændighederne tillade det.

Det er altid godt, at være beredt til at modtage Opfyldelsen af sine Ønsker. Der har været Tilfælde, hvor Folk ere blevne overraskede af deres Bonners Opfyldelse, saa de ikke have været beredte til at modtage de attraaede Betsignelser. Dette har hændt i Emigrationsager. Herren har aabnet Veien for Folk paa en saa uventet Maade, at de aldeles ikke have været særdige til at reise, naar Leiligheden gaves.

Der gives vel ogsaa dem, som af en eller anden Aarsag slet ikke længes efter Udfrielse; Nogle, fordi de sidde bekvemt i det, som man siger, Andre, fordi de klympe sig ved det haarde Arbeide at opdyrke et nyt Land. Hvis Gud havde kaldt de Rige og Formuende til at opbygge sit Rige, vilde han aldrig have faaet det udført, thi de vilde ikke kunne opgave deres behagelige Hjem for at opbygge Zion. Han vidste dette og har derfor ikke valgt det Slags Folk. Men med Hensyn til Bannfelighederne i at opbygge Zion, skulde man altid ihukomme, at Pliktens Sti er den sikre Veitil Betsignelse og Lykke, samt at der er Sandhed i det gamle Ordsprog: uden Kamp, ingen Krone.

## Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842.

(Fortsat fra Side 367).

Men der kan spørges, hvorledes Hr. Bagter kunde faae et Tegns fra en anden Person? Hertil svare vi, at Hr. Bagters Broder var under den samme Lands Indflydelse som han selv; og da Broderen var under den samme Lands Ind-

flydelse, kunde han lettelig bringes til at tale til Hr. Bagter og meddele ham hvadsommelst Aanden vilde indgive ham, men der var ikke Kraft i Aanden til at helbrede Børnet.

Utter kunde der spørges, hvoraf det

kom, at de kunde tale i Tungemaal, der-  
som de vare af Djævelen? Vi svare, at  
de kunde bringes til at tale i et andet  
Tungemaal, ligesaavel som i deres eget,  
da de vare under hiin Aands Indfly-  
delse, og Djævelen kan friste Hotten-  
totten, Tyrken, Joden, eller hvilken som-  
helst anden Nation; og om disse Mænd  
vare under hans Aands Indflydelse, kunde  
de følgerigvis tale Hebraisk, Latin, Græsk,  
Staliensk, Tydsk eller ethvert andet Sprog,  
Djævelen forstod.

Nogle sige: „Prover Aanderne ved  
Ordet.“ „Hver Aand, som bekjender  
Jesus Kristus at være kommen i Kjø-  
det, er af Gud. Og enhver Aand, som  
ikke bekjender Jesus Kristus at være  
kommen i Kjødet, er ikke af Gud.“ (1  
Joh. 4, 2. 3.) En af Irvingiterne an-  
førte dette Skriftsted, medens han var  
under Indflydelse af en Aand, og sagde  
derpaa: „Seg bekjender Jesus Kristus  
at være kommen i Kjødet.“ Og dog  
sloge disse Profetier feil; deres Messias  
kom ikke, og de store Ting, som de talte,  
ere blevne til Intet. Hvorom er Talen  
her? Talte ikke Apostelen Sandhed? Jo,  
viskelig, men han talte til Folk, som  
vare underkastede Dødsstraf i det Dieblis,  
de antog Christendommen; og Ingen  
uden Kundskab om Kjendsgjerningen vilde  
bekjende den og udsætte sig selv for Dø-  
den; og dette blev følgerigen givet som  
et Kjendtegn for Menigheden eller Me-  
nighederne, hvortil Johannes skrev. Men  
Djævelen udraabte ved en vis Leilighed:  
„Seg kjender Dig, hvem Du er, Du  
Guds Hellige!“ Her var en fri  
Tilstaaelse under andre Omstændigheder,  
at „Jesus var kommen i Kjødet.“ Ved  
en anden Leilighed sagde Djævelen: „Om  
Paulus vide vi, og Jesus kjende  
vi,“ naturligvis som kommen i Kjødet.  
Intet Menneſte kan adstille sande Aan-  
der fra falske uden de af Gud bestillede

Authoriteter, nemlig Præstedømmet med  
dets Gaver at bedømme Aanderne. Denne  
Magt besad de i Apoflernes Dage, men  
den har været borte fra Verden i mange  
Aarhundreder.

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages  
Hellige har ogsaa havt deres falske Aan-  
der; og da den bestaaer af Medlemmer,  
udsamlende fra alle hine forskjellige Sekter,  
som bekjende sig til forskjellige Meninger  
og have været under Indflydelsen af saa  
mange Slags Aander, er det ikke at un-  
dres over, om der iblandt os skulde fin-  
des falske Aander.

Kort efter at Evangeliet blev grund-  
fæstet i Kirkland og under Traværelsen af  
Kirkens Authoriteter optraadte falske Aan-  
der, mange forunderlige Syner saaes,  
og vilde, sværneriske Begreber næredes;  
Folk rendte ud af Dørene under Indfly-  
delsen af denne Aand og nogle af dem  
stege op paa Træstubbene og udstødte Ju-  
belraab og foretog sig alle Slags Daar-  
skaber: En forfulgte en Kugle, som han  
sagde, han saae flyvende i Luften, indtil  
han kom til en steil Skrent, hvor han  
styrte ned i Toppen af et Træ, hvilket  
frelste hans Liv; og mange andre latter-  
lige Ting foretoges, som vare stikede til  
at paaføre Guds Kirke Vanære, for-  
aarsage Guds Aands Fjernelse og at op-  
rykke og forstyrre de herlige Principer,  
som vare blevne aabenbarede til Menne-  
stslægtens Frelse. Men da Authorite-  
terne kom hjem igjen, blev Aanden aaben-  
baret; de Medlemmer, som vare paavir-  
kede af den, bleve bragte for Raadet, og  
de, som ikke vilde ombende sig og forsage  
den, bleve afstaaene.

I en senere Periode stod en Shaker-  
aand paa Nippet til at blive indført, og  
en anden Gang den methobistiske og pres-  
byterianske Falden omkuld, men Aanden  
blev revset og overvunden, og de, som  
ikke vilde underkaste sig Kirkens Regler

og god Orden, bleve udelufte. Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt en falsk Tungemaalsgave; de pleiede at tale med en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordreiede ligesom Irvingiternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Øvre Canada, men blev tugtet af den præsiderende Vidste; et andet, i Nærheden af samme Sted, med en Kvinde, som paastod at kunne bedømme Aander, og begyndte at anfølge en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde hun vidste var saa ved Aanden, men blev siden efter beviist at være falsk. Hun stillede sig selv frem som „Brødrenes Anklager,” og Ingen kan ved Aanders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Aand, de maae bevise at være skyldige ved gyldigt Beviis, ellers staae de som ikke skyldige.

Der har ogsaa i Kirken været tjenende Engle, som vare af Satan, fremstillende sig som en Lysets Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende, at hun skulde gaae til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saae et herligt Bæsen nedstige, klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaae mere end eet hundrede engl. Mil hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage.“ Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaae til Jordens Gænder, og han har siden været mere end tusinde

engelske Mil fra Hjemmet, og er dog i Live. Mange sande Ting taltes af dette Bæsen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde man spørge, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegn, hvorpaa han kan kendes, og derpaa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan var en ung Dreng i Kirtland, Sjaat Kusel af Missouri og Gladden Bishop og Oliver Dney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkafstet sig Kirkens Love. Sjaat Kusel opholdt sig nogen Tid i Far West, hvorfra han skulde gaae til Klippebjergene, veiledt af tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen nogle af hans Beslægtede, som siden næsten ere blevne ødelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Hoi-Raadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han selv affaaren fra Kirken. Han anerkjendte Dommens Rigtighed og sagde, at „han nu saae sin Wildfarelse, thi dersom han havde været styret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith,“ og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Dney har ogsaa været for Hoi-Raadet og blev affaaren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersøgte ved Guds Ord; bevise de derved tydeligt, at han elsker Mørke mere end Lyset, fordi hans Gjæringer ere onde.

(Fortsættes.)

## *Skandinaviens Stjerne.*

Den 15de Sepbr.

### Emigranterne.

Den 1ste Sepbr. Kl. 3¼, Eftermiddag afgik det andet Kompagni af dette Aars Emigration med Dampskibet „Humber“ fra Kjøbenhavns Toldbod. Indstibningen begunstigedes af det deiligste Veir og Emigranterne — 170 i Tallet — havde god og rummelig Plads ombord. Br. Anton Lund ledsagede dem til Liverpool for at yde dem den fornødne Hjælp, som de, der ere uvante til Reiselivet, saa haardt trænge til. Ifølge Brev fra Br. Lund erfare vi, at Veiret var gunstig paa hele Touren og Mange slap fri for den ubehagelige Søsuge. Om Søndagen afholdtes Forsamling ombord, som overværedes af alle de Hellige og endeel af de fremmede Emigranter. En udmærket Mand besjælede Talerne og Stilhed og Fred herskede. Mandag Eftermiddag ankom de Hellige til Hull, hvorfra de næste Morgen tog med Toget til Liverpool. Vi haabe, at disse vore Sødfænde maae have en gunstig Rejse over det store Dyb og at de maae naae deres Bestemmelsessted i Sikkerhed. Med dette Kompagni afreiste følgende hjemvendende Missionærer fra Utah: Eldsterne Chr. Willardsen, Søren Thura og G. M. Cast, hvilke have arbejdet trofast i Sylland og Norrland i længere og kortere Tid, fornemlig blandt deres Slægtninge og Bekjendte fra tidligere Dage.

Vi have ogsaa faaet Brev fra Ældste W. W. Cluff, dateret Coalville, Utah, den 16de August, hvoraf vi med Glæde erfare, at de Hellige under hans Bestyrelse viste den roesbærdigste Opmærksomhed paa hele Rejsten. I et tidligere Nr. have vi omtalt de Helliges almindelige Tilfredshed med Broder Cluff som Fører, og vi see jaaledes, at Tilfredsheden er gjensidig. Ikke en Æneste af hans Kompagni faldt fra eller blev overtalt til at standse i Staterne, skjøndt apostatiske Slægtninge og Bekjendte anvendte deres yderste Evne i dette Diemed. Af fjorten Personer, som havde faaet Løfte om at erholde Rejsepenge fra deres Venner i Utah ved Ankomsten til New York, erholdt kun tre den forventede Hjælp, og det forboldte Br. Cluff betydeligt Bryderi og Møie at faae de øvrige elleve med helt op, hvilket tilsidt lykkedes. Vi ville i denne Anledning atter lægge vore Sødfænde paa Sindet, at de ikke indtegne deres Navne som Emigranter, før de have de fornødne Midler i deres Hænder; thi trods den bedste Villie kan der komme Hindringer iveien hjemme i Utah, som umuliggjør det for vore Venner at sende den lovede Hjælp i rette Tid, og udebliver den, som i ovennævnte Tilfælde, risikerer man at blive ladet tilbage i Staterne blandt Fremmede i et fremmed Land uden Midler, uden at forstaae Sproget og uden Venner at tye til, thi i New York er ingen Sødfænde.

Trods al Skriven, Strigen og Rakken ned paa alle Kanter see vi den ene Flok af Hellige efter den anden forlade disse saavel som andre Lande Aar efter Aar og med Glæde i Hjertet vende deres Fjed mod Zion. Det er et af de haandgribeligste og mest isinesaldende Beviser for hvor magtesløs Oppositionen er lige-

overfor Herrens Gjerning. Landets dygtigste Geistlige, Folketalere, Skribenter og andre indflydelsesrige Mænd have i Aarenes Lob ødet deres Talenter og Kræfter paa at latterliggjøre, spotte og opbryde „Mormonismen,“ men stille og rolig udfører den sin Mission, og de Oprigtige blandt Menneskene glæde sig ved dens opløstende Grundsætninger.

Siden Evangeliets Indførelse i Scandinavien for cirka tyve Aar siden have omtrent 10 a 12,000 Sjæle udbandret til vor Hjemstavn i Klippebjergenes Skjød, hvor de i Forening med vore Sedsfende fra England, Skotland, Frankrig, Tydskland, Italien, Schweiz, de Forenede Stater osv. have grundet et mægtigt Folk, som ved sin Organisation og sit Sammenhold har tiltrukket sig Statsmænds og hele Verdens Beundring. De Sidste Dages Hellige have vundet Renomee for at være det sædeligste, ædrueligste, fredsfømmeligste og stræbsomste Folk paa Jorden, og med god Grund kunne vi være stolte af det Samsund, hvortil vi høre. Hvor forbauses ikke de fremmede Reisende, som i de sidste Par Aar have gjæstet Utah, ved at færdes Gade op og Gade ned, fra By til By og fra Settlement til Settlement og Dag efter Dag aldrig høre en Gød blive udstødt eller at profant Sprog naaer deres Øren. Hvor findes et Samsund af lignende Størrelse, hvor man ikke har offentlige Huse, Drikkesaloner, Spillehuse, Slagsmaal, Nattebærmere, Fredsforstyrreere osv.? Hvilket andet Samsund kan vel rose sig af, at det ikke er belempret med Skjoger, Forsørere, Libertinere, uægte Fødsler, Børnemord, Fostersfordrivelse, Fødselsstiftelser, Hittetørns-hospitaler og lignende Anstalter, der ere begrundede i et Folks Usædelighed?

Med Taknemmelighed til vor himmelske Fader prise vi os lykkelige ved at have Deel og Lod blandt saadant et Folk, og et Samsund, som i vor fordærvede Tid kan lægge saadanne herlige Resultater for Dagen, maa i Sandhed være besjælet af ædle og opløstende Principer, thi Træet skal altid kendes paa Frugterne.

Man tænke sig f. Ex. det danske Folk befriet fra alle de i det Foregaaende anførte Onder, og hvilket herligt og behageligt Land vilde dette da ikke være; men man møder os allevegne med den Erklæring, at en saadan Samsundsorden kan ikke indføres, de herskende Onder kunne ikke affattes; baade de geistlige og borgerlige Myndigheder erkende deres Magtesløshed ligeoverfor Tidens fordærvede Aand, og hvad der er det Værste, Folket selv vil ikke gjøre nogen kraftig Anstængelse for at raade Bod paa det Onde, eller rettere, vil ikke bebyrde sig med den Selvfornegtelse, som en Forandring til det Bedre paanøder dem.

Hvad kan saa en Fader eller Moder, der have sine Børns Vel for Øie, og som ønske at unddrage dem den stedse stigende Fordærvelse, gjøre bedre, end at forlade saadant et Samsund og drage langt udenfor dets Indflydelse, og der i Forening med Forældre af lignende Attraa oprette et nyt Samsund, grundet paa andre Principer, som man fra Begyndelsen af gjensidig forpligter sig til at overholde. Her i disse Lande tør man neppe lade Børn paa 4—5 Aar komme udenfor Stuen, for at de ikke skulle høre Banden, Sværgen, Skjeldsord og Bespottelser, og naar de blive nogle Aar ældre, er der al Grund til at befrygte, at de ville følge de daarligere Exempler, deres Omgivelser vise dem, thi det er et Faktum, at Exempel virker kraftigere end Formaning. Naar vore Børn have naaet Ynglingsalderen, hvor mange Farer true dem saa ikke fra alle Sider? Forældrene kunne med deres bedste

Omhu ikke længere vogte ethvert af deres Fjed, og med Sorg og Angstelse see de deres haabefulde Son i slet eller vellystigt Selskab, hvilket truer med hans moralste Undergang. Den unge, uskyldige Pige, der ikke aner Verdens Fordærvelse, er stadig Gjenstand for Forsførenes snilde Snarer, og desværre altfor ofte lykkes det den forslagne Fældbistiller at fange sit Bytte.

Denne Angst og Uro besjæle ikke Forældre i Zion; der ville deres Børn aldrig faae Leilighed til at see berusede Meeneester rade gennem Gaderne; der høre de aldrig en Ced eller Forbandelse udtalt af de Bogne; der levnes der aldrig Forsføeren langt Pusterum, om en enkelt Stulde findes, og der værner hver Mand ikke blot om sin Hustrues og Datters Ære, men ogsaa om sin Næstes Familie; der kan en Mand med Tryghed efterlade sin Familie, naar han kaldes til at gaae ud blandt Nationerne paa en Mission af 2 a 3 Aars Varighed, og hans Virksomhed vil aldrig lammes ved Frygten for hans Hjæres Fordærvelse under hans lange Fræverelse. Derfor hige de Gode og Oprigtige til Zion; derfor flye Aar efter Aar smaa Flokke af Hellige fra Babylon for at undgaae dens Besmittelse; derfor trives Zion i Ordenen, som Profeterne fordum saae i deres Syner; og derfor vojer Zions Indflydelse og Kraft, og med Haab og Længsel see vi hen til den Dag, da Loven skal udgaae fra Zion til alle Nationer, da Sandhed og Retfærdighed skal udbrede sig derfra over det ganste Land og da Fred og Broderkærlighed skal derfra gjøre sig gjeldende blandt de Tiloversblevne paa den hele Jordens Kreds.

### Blandinger..

I London leie de Hellige elleve Lokaler, hvor der afholdes Forsamlinger, men Evangeliets Fremgang er ikke stor i Forhold til Stadens Folkemængde. En af vore Missionærer skriver under 22de August Følgende: „De Hellige i det Hele taget ere et godt Folk; de søge at gjøre hvad ret er og længe efter at samles hjem til Zion. De Fleste ere fattige og stole kun paa Hjælp fra de Hellige i Utah for Udrielse. Nogle ansee sig for langt fattigere end de virkelig ere, fordi de have liden eller ingen Tro paa Gud. De yde aldrig Noget til Rigets Forfremmelse af Frygt for at de saa skulle savne et Maaltid Mad eller to, som om Herren ikke kan velsigne dem i Forhold til deres Offer. De glemme hvad Herren siger ved Davids Mund: „Samler mig mine Hellige, som gjøre Pagt med mig ved Offer.“ Nogle af vore Sødskende leve op til Forjættelserne, og jeg ønsker Alle vilde gjøre det. Herren har sagt, at han vil samle sine Hellige til Zion i de sidste Dage, og de, som stræbe for at blive Hellige, ville ganste vist blive hjemsamlede.

„Jeg har erfaret, at der ofte hersker Glæde blandt vore Christne Venner over, at der ikke er mange Hellige i Stæderne, Landsbyerne og Sognene; de forstaae ikke, at de glæde sig over deres egen visse Undergang; thi naar Saltet er ud-samlet fra Folket, hvorledes skal det saa bevares? De Hellige, som ere adspredte blandt Nationerne, ere Jordens Salt, der opholder dem, men See Nationerne, naar

de Hellige ere hjemsamlede, thi da vil Ødelæggelsen hasteligen ramme dem. Trods den herstende Sløvhed blive dog Nogle døbte, men det er saa at sige kun En af en Stad og To af en Slægt, eller som tiloverblevne Druer, naar Vinhøsten er endt. Der findes ogsaa Nogle, som stamme sig ved at bekjende, at de ere Sidste Dages Hellige, og som ikke lade deres Lys skinne, og det forekommer mig som om det lille Lys, Saabanne have, er lige ved at pustes ud — de ere hverken varme eller kolde."

Den engelske Videnskabsmand Darwin's Theori, at Mennesket nedstammer fra Dyrene, disse fra Planterne osv., synes i den senere Tid ogsaa at vinde Indgang i Skandinavien. At det aabenbarede Ord siger, at vi ere skabte i Guds Billede, at een Gud har skabt os, og at vi ere hans Børn, er Noget, som slet ikke generer Mr. Darwin og hans Meningsfæller.

I Paris og andre Steder i Frankrig prædiktes med Kraft Atheismen, det vil sige Fornegtelsen af Guds Tilværelse, Jesu guddommelige Mission, Forsoningen, Opstandelsen, kortsagt alle Skriftens ædleste Principer. Da Udødeligheden fornægtes, ligger heri en ødelæggende Opfordring til Mennesket, at Kjødets og Sandfærnens Tilfredsstillelse er det høieste Gode, som bør tragtes efter, thi der er intet Ansvar, ingen Dom, ingen Belønning herefter.

3die Kompagni af vore Emigranter afgaaer fra Kjøbenhavn den 10de Octbr.

Chr. Madsen, Studsgade Nr. 11. Aarhus.

### Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Ældste Orson Pratt (fortsat)	369.	Redaktionens Bemærkninger (Emi- terne) . . . . .	377.
De Helliges Indsamling (fortsat)	373.	Blandinger . . . . .	379.
Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . . . . .	374.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorensøsgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

### Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Kund Peterjon.

Trykt hos F. C. Bording.